

er rejst Erstatningsansvar, ikke kan ske, før Erstatningssagen er afgjort eller en efter Domstolens Skøn fornøden Sikkerhed for Betaling af Erstatningen med Omkostninger er stillet. Man vilde herved sikre en godtroende Køber mod den ubehagelige Overraskelse, som fremkommer, naar den erstatningsberettigede søger Dækning i Køretøjet. Fra anden Side er det imidlertid indvendt, at en saadan Regel vilde paaføre baade Publikum og Politiet en Del Besvær, at dens Nytte ikke vilde staa i Forhold hertil, og at der allerede gennem Straffelovens Bedrageribestemmelser haves et vist Værn mod uheldige Transaktioner af denne Art. Der har herefter ikke kunnet samles et Flertal i Udvalget om et saadant Forslag.

§ 38 indeholder Bestemmelserne om Ansvarsforsikring, der nu findes i Lovens § 33, Stykke 9—13.

Stykke 1 svarer til nuværende § 33, Stykke 9, med følgende Ændringer: Udvalget har foreslaaet Forsikringssummerne forhøjet med 50 pCt. Dette vil i første Række være en Betyggelse for de skadelidende, der herved opnaar større Sikkerhed for virkelig at faa den Erstatning, der tilkommer dem; men Forhøjelsen vil ogsaa have den Fordel for Ejerne og Førerne af Motor køretøjer, at de yderst sjældent vil være udsatte for at paadrage sig et Erstatningsansvar, der overstiger de foreslaaede Forsikringssummer, og som de derfor selv maa dække. Den forøgede Præmiebyrde, som Forhøjelsen vil medføre, kan ikke antages at blive stor, da Erstatninger udover de nugældende Forsikringssummer er sjældne. — Ordene: „i Henhold til denne Lovs Bestemmelser“ er foreslaaet ændrede til „i Medfør af § 37“. Da denne Paragraf ogsaa omtaler Pligten til at yde Erstatning efter de almindelige Erstatningsregler for Skade paa Personer og Gods, der befordres uden Betaling, fastslaas det herved, at Ansvarsforsikringen ogsaa omfatter saadant Erstatningsansvar, hvilket vistnok stemmer med nugældende Ret, jfr. f. Eks. Østre Landsrets Dom i U. f. R. 1923, pag. 451.

I Stykke 2 foreslaas en yderligere Forhøjelse af Ansvarsforsikringen for Motorvogne, der erhvervsmæssigt benyttes til Befordring af Personer, hvorved navnlig tilsigtes at skabe yderligere Betyggelse for Passagerer med Ruteautomobiler og lignende Køretøjer, der befordrer et større Antal Passagerer.

Stykke 3 svarer til nuværende § 33, Stykke 10, dog at Fritagelsen for Forsikringspligten, for saa vidt angaar fremmede

Magters her akkrediterede Gesandter og Konsuler og disses Embedspersonale, er foreslaaet noget begrænset.

Stykke 4—6 svarer ganske til nuværende § 33, Stykke 11—13.

§ 39 indeholder nogle processuelle Bestemmelser til Afløsning af Bestemmelserne i nuværende § 33, Stykke 7 og Stykke 14.

Udvalget har anset det for ønskeligt, at den nugældende bekvemme Adgang til at faa Erstatningsspørgsmaalet afgjort under Straffesagen bevares. Stykke 1 svarer i alt væsentlig til de nugældende Regler; dog betegner 3die Punktum en Ændring i den Regel, der findes i nuværende § 33, Stykke 7, 2det Punktum, hvorefter Sagen ikke kan sluttes med Vedtagelse af Bøde, forinden der er givet den skadelidende Lejlighed til at paastaa Erstatning, og Forlig herom er opnaaet. Udvalget har været af den Opfattelse, at selv om Spørgsmaalene om Straf og om Erstatning i de fleste Tilfælde naturligst afgøres under eet, kan der dog forekomme Tilfælde, hvor det vil være hensigtsmæssigt, at Spørgsmaalene afgøres hver for sig og til forskellige Tider under Sagens Behandling. Det kan f. Eks. tænkes, at Strafansvaret hurtigt oplyses og kan afgøres ved Vedtagelse eller Ikendelse af en Bøde, medens Erstatningsansvarets Afgørelse maa udsættes, indtil det kan overses, om skadelidte vil genvinde sit Helbred. Man har derfor ment, at det vil være praktisk, at der — ikke blot i Tilfælde af forligsmæssig Afgørelse, men ogsaa i Tilfælde, hvor Dom maa afsiges — aabnes Adgang til Afgørelse af Spørgsmaalene om Straf og om Erstatning til forskellige Tider under Sagens Behandling.

Stykke 2 er en ny Regel. Erstatningskravets Behandling under Anke af Staffesagen findes nu bestemt ved Retsplejelovens § 995, hvis Bestemmelser i det store og hele maa anses som fyldestgørende ogsaa for de heromhandlede Forhold. Kun har man anset det fornødent at sikre den skadelidende og Forsikringsselskabet ved at bestemme, at der skal gives dem Meddelelse om Anken og Lejlighed til at udtale sig under Ankesagen.

ad § 40. Udvalget har ment, at man burde gaa bort fra de i den nuværende § 32 indeholdte stærkt specificerede Straffebestemmelser, der for forskellige Forseelser fastsætter forskellige Minimumsstraffe. Saa-danne Regler hindrer navnlig den Hensyntagen til den skyldiges Formuesforfatning, som Udvalget — i Lighed med, hvad der